Divendres 7 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mc* 10,1-12): En aquell temps, (...) Jesús els digué: «(...) Però des del principi de la creació els feu home i dona. Per això deixarà l'home el pare i la mare i s'unirà a la seva muller, i seran els dos en una sola carn; i així ja no són dos sinó una sola carn. Per tant, allò que Déu ha unit, que l'home no ho separi» (...).

Divorci? No hi ha amor sense eternitat

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui l'Evangeli ens convida a situar la realitat de l'amor en general —i del matrimoni en particular— en la seva genuïna perspectiva: la del Creador. Déu és Amor —solament Ell—, i Ell ha instituït el matrimoni. L'amor humà, si no vol morir ofegat, necessita viure acollit dins d'un amor més ampli: l'amor etern de Déu. No hi ha amor sense eternitat.

L'amor humà conté una pretensió d'eternitat. Ningú no podria dir (ni acceptar): "T'estimo durant N anys" (posar límit al "t'estimo" sona a insult). En conseqüència: prometre "t'estimo" solament esdevé una realitat complida si s'enclou en un amor que proporcioni veritablement eternitat. L'amor humà és, en si mateix, una promesa incomplible: desitja eternitat i només pot oferir finitud. Però aquesta promesa no és insensata ni contradictòria, si l'eternitat viu en ella.

—Jesús, quedeu-vos amb nosaltres per tal que el nostre amor sigui autèntic: necessitem l'espera del Déu etern.

Formes de dissolució del matrimoni (unions lliures, matrimoni a prova...)

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui, les diverses formes de dissolució del matrimoni, com ara les unions lliures i el "matrimoni a prova", fins els pseudo-matrimoni entre persones del mateix sexe, són expressions d'una llibertat anàrquica, que es vol presentar errònia ment com a vertader alliberament de l'home.

Aquesta pseudo-llibertat es funda en una trivialització del cos, que inevitablement enclou la trivialització de l'home. Es basa en el supòsit que l'home pot fer de si mateix allò que ell vulgui: així, el seu cos esdevé quelcom secundari, quelcom que es pot manipular des del punt de vista humà, quelcom que hom pot usar com vulgui. El "llibertarisme", que es vol fer passar com un descobriment del cos i de la seva vàlua, és en realitat un dualisme que fa menyspreable el cos, tot situant-lo —per dir-ho així— fora de l'autèntic

ésser i de l'autèntica dignitat de la persona.

—L'autèntica expressió de la llibertat és la capacitat d'optar per un do definitiu, en el que la llibertat, donant-se, es retroba plenament a si mateixa.